

Ana Šnabl: *Plima*

(Excerpt in Serbian)

Translated by Dragana Bojanić Tijardović

Contact of the translator: draganabojanictijardovic@gmail.com

53 - 55

Ali imala je i prekrasno lice! Ličila je na glumicu Kiru Najtli, ali nije zračila ničim glupim. Imala je kratku kosu koja je isticala smeđe zelene oči, ljupke, na dva mesta probušene uši ukrašene malim okruglim mindušama i motivom nerazpoznatljive životinje, možda lisice, kao i savršene zube. Iako se vraćala s plaže, Dunja bi mogla da se kladi da je Duška imala zacrnjene trepavice, blago nakarminisane usne, ili su to bili samo još ljubičasti, slankasti ostaci dana, i žuti prah na kopcima. Njena glava je na telo, obučeno izazovno, ali ne na mamin način – *lucijski*, provincijalno -, već damski, pariski – farmerice u stilu *bermuda*, i top na plavo bele pruge, sa otvorenim leđima – stigla iz nekog drugog žanra.

„Znači ti si Draga?“ zvučala je medeno, kao što obično zvuče debeli ljudi.

„Dušo, Dunja, zove se D-Dunja“ nagnula se Katarina ka ćerkinom uvetu, nervozno se premeštajući s noge na nogu iza njenih leđa.

„Ali izgledaš kao pljunuta Draga“, Duška je bila mirna. Ukopana. Ali, za čudo, nimalo uvredljiva, njen iskreni izraz više je pozivao na raspravu – na raspravu o značenju i sadržaju imena, o sočnosti, obilju i lepljivosti dunja i pristojnosti, neuglađenosti i prisnosti Draga. Jedva se suzdržala da devojci ne odgovori kao što bi odgovorila odrasloj osobi – kako *šekspirovski* od tebe, govoriti na taj način! – već je, što je zaista bilo neprimereno i jebeno tipično, prokleti lekovi s nepresušnom rekom sluzi, glasno hrknula i uz to se i masno nakašljala. A *zaista* je htela samo da se nasmeje.

Posle tog čudnog događaja za nešto drugo, osim tišine, *trigraciozne* tišine, nije bilo razloga. Gošća je zurila u pod, majka u ćerkino rame, kći u ivicu stola, nadurena, ali s razumevanjem, barem ju je Dunja tako zamišljala, mada nije umela sebi da objasni zašto. Da li su debeli ljudi po njenom shvatanju empatičniji? Zar osobama u iskušenju, osobama s obilnim stigmama uvek izraste veće srce? O, Dunja, ponovo je hrknula i nakašljala se, da, da.

Utom je jasno čula, nešto je ipak morala da radi sa svojim osećajima, kako u kupatilu curi voda; s obzirom na odjek mlaza, to je sigurno bila voda u tuš kabini, s obzirom na njegovu upornost – u zvučnoj podlozi, kao neodređeno tapkanje, kuckanje (?) već ga je ranije registrovala – sigurno je Kristijan prao kosu. Možda je, zabavila se, samo neverovatno prljav, portoroške alge i pesak i ulje i mikroplastika i turistička sluz i Bog zna šta još, potrebno je, ako čovek želi da postigne željeni efekat, isprati energično (i uz verovanje da neće dobiti

neku upalu ključnog organa). Baš nimalo, konstatovala je kad se atmosfera u kuhinji malo opustila i kad je na sebi opet osetila Duškine pronicljive oči, nije mu zamerala što se od njene iznenadne posete sakrio u higijenu. Iako je oplođivanje prošlosti sadašnošću izazivala sama, iako je čak šta više dobro znala da se prošli procesi retko završavaju, da je sadašnjost samo mnoštvo iščekivanja niklih u različitim *nekada*, želja za ulaskom u svoje – tuđe! – početke često joj je ponestajala. Kao knedla, kao dah, kao Božićna večera. Bilo joj je, setila se skupe metafore, kao da je nazvala prošlost telefonom, nadajući se istovremeno da je gospođa već pri plafonu i da ne može do telefona, da su skupi impulsi za inostranstvo uzaludni. Dalje, na uvek nove i nove pozive terao ju je samo osećaj za hitnost, slutnja da je nešto važno tamo.

120

Dakle, i pre nego što je Mirelica bilo šta objasnila, Dunju je u potpunosti prošla prethodna zamerka; Mirela, pomislila je sažaljivo i nežno, jer je sažaljenje blago, nije bila samo površno, pubertetski, *prolazno* zacopana. Mirela je njenog brata – verovatno, možda, moguće, ali oči, oči! su sumnju podržale – zrelo, odraslo *volela*.

„Ma, nismo bili par, ne, nikada nismo hodali“, zbunjenost među kopcima još jednom se promeškollila i podigla nekako, eee, vlažna? ali ne i porumenela da se Dunja ponada suzicama suza. „Ali, Dunja, nas dvoje bismo to uskoro postali, bilo je samo pitanje vremena, drugačije skoro da nije moglo da bude, bili smo zaljubljeni, ma svi su znali i primetili.“

Svi, samo sestra nije, a sestri to, izvinite na nemaštovitosti, *nije išlo u račun*. Tinejdžersku Mirelu, koliko god da se naprezala kao lastiš, još uvek, ni dan kasnije, Dunja nije imala ni u kakvom materijalnom – čemu, reč nije birala logika već književnost – materijalnom sećanju. Postigla, hm, verovatno *revizionistički proizvela* je samo *atmosfera* Draženovog i Mirelinog (*devojačkog*) kikotanja iza zatvorenih vrata njihove sobe – ali Dražen nije smeo da zaključava sobu, dakle, Dunja je trebalo da Mirelu, dok je ulazila i *vidi*, da je *upozna, sretne* – i ujedno prizorčić, ali kalejdoskopski, telefonskog poziva – Dražen okrenut u ćošak, s rukom preko usta i glas sladunjav i lepljiv i sočan kao papaja, Glas Parenja, uz dodatak grgotanja.

U ostatku nedelje trudila se da te dve stvari slepi detaljima koje je imala na raspolaganju, ali, ironično, nudila su joj se samo *sećanja na neakvu svesnost* – uh, što je ovo postalo komplikovano – na svesnost *o neakvoj prisutnosti*, koja uopšte nije prostorna, recimo tela koje se kreće iza prethodno pomenutih zatvorenih vrata, već verovatno prisutnosti *u Draženovom životu*, sadržaja koji se već neko vreme kretao u njegovoj svesti i takođe je bajno zaposedao i isijavao ga stranog, hm, kao da je *od drugih ljudi*, kao, što se sada, dok je sedela u kožnom zagrljaju, nudilo samo od sebe, od možda već tada blago ćaknute zamorne Mirele – pomislite! Da je zaboravila *takvu* osobu moglo bi lako da

znači da je zbog sensimilije marihuane umesto mozgića možda imala zemlju - ali, khm, da se brat pod pritiskom testosterona, zbog pritiska i zatezanja ili, dostojnije, *godina*, jednostavno *menjao* – kakva je to informacija uopšte bila? Zar nije mogla da smisli nešto uopštenije i od manjeg značaja? Jebote, kako je odlepršala!

Mirelica, *moral*a je da prihvati Dunja, za nju je bila crna rupica, eee, ne, bolje, bila joj je *ispražnjena polica*. Koju je tek sada popunjavala odgovarajućim i, naglasak! *psihodeličnim* suvenirima.

„Da li ste se ti i Dražen inače dugo družili?“ Kao što je poznato, galantna varijanta za: zašto nisam znala za tebe? Zašto te nisam poznavala?

„Ma, znaš kako je to“, pribrala se, *out of character* – eh, jao, slovenački – ergo, povukla ruku s debelog mačeta ka sebi i profesionalno je upetljala u drugu ruku, „naše je odeljenje bilo prilično brojno, bilo nas je nekih trideset i trebalo se probiti kroz mnogo đubreta da bi pronašao to, ama to zlato.“

Uf, pomisli Dunja, nije da se nije složila što se tiče đubreta, međutim, khm, da li bi se takvi stavovi po analogiji mogli jednostavno nazvati *džabe socijalnima*?

„Ali dugo smo se gledali, to da, a tinejdžeri treba da skupe hrabrost, iako se ponašaju kao da je svet njihov“, podigla je sanjivo nos sinusoidom na gore, pa se mehurić u njenom ždrelu meko raspukao. „Zaista smo razgovarali, mislim da je bilo na početku druge godine, onda smo bili do zime, da bila je zima“, krenula je sinusoidom na dole ili na novu krivu, opa, *funkciju*, i ujedno i hop na mačora koji se, jadničak, upravo upuštao u pređenje.

„Ali bili smo nerazdvojni, Dunja“, jadničak se opet uvukao u njeno naručje i, mada je zgroženo gledao, Mirela nije dozvolila ometanje. Stezala ga je kao maslinu i možda je, prvi put pomisli VI, Mirela mislila da to što *radi* sa životinjicom nije ništa manje od nežnosti. Da s njom postupa pažljivo. *S ljubavlju*. Možda bi mogla, nastavljala je VI da razmišlja, da iz reda *tih* Mirelinih gesta objasni i ostale njene geste. Za pojave te vrste postojao je sjajan klinički izraz ali Dunja nije mogla da ga se seti – dakle tako su zavodile Scila i Karibda nužne joj marihuane.

186

„Dobro, Duška“, konačno se upustila u osinjak, „šta si mislila kad si rekla da je Kristijan *čudan*?“

Devojčica je počela da se kikoće i da plastičnom kašičicom od sladoleda polako pravi figuru, hm, alpski vrh, a zatim da zahvaćeni desert polaaaako stavlja u usta. I još se jednom zakikotala. I po treći put. „Ma, daj“, pogledala ju je, hmmm, sažaljivo, kao što ljudi obično gledaju ovce, „stvarno si užtogljena kao neka *Draga*. Zar te je priča s mršavljenjem zaista skroz sludela?“

„Duška“, - uf, šteta što je ne čujete, nedostižno dostojanstven, *zreo* glas, koji je hladna krema dodatno zaoštrila – „ne znam kako to izgleda tvojoj mami, ali meni se čini veoma sporno to što te je Kristijan ubedio da smršaš, ti si još

veoma mlada i veoma prijemčiva za to kako te ostali vide, mislim, kako te vide *muškarci*.“

Duška je kašičicom potapkala po alpskoj figuri koja je sad postala, hm, prekmurska, panonska. „*Draga*“ – još je veća šteta što ne vidite Duškinu sarkastičnu, presarkastičnu naboranost! – „Kristijan me nije ni u šta ubedio, o mojoj težini mi nikada ništa nije rekao, kapiraš, *ja* se ne osećam dobro, je l’ kapiraš? *Ja*. Ne krijem se, ne, jer ne spadam u tu vrstu, ali volela bih da se osećam bolje. I ne radi se samo o tome kako se osećam, radi se i o izgledu, valjda se i o tome radi, i, vidi, ne bih htela ni da imam tako emocionalan odnos prema hrani.“

„Duška“ – zrelost, zrelost, vau, luda autonomija! – „izgleda da više ništa nije morao da kaže, jer si i onako osećala pritisak, jer si ionako osećala kako te gle – „O, sranje, ovo nije bio promišljen obrt, manja nezgoda! Na Duškinim obrazima, između očiju i, naravno, u njima nestašluk se ugasio kao, jebote, sveća! Lonče s Prekmurjem koje je postajalo Mura, spustila je, smešno na pod – da ga se *garant* više ne bi dotakla? – i borbeno, ne kao slučajno *devojče*, na grudima prekrstila ruke, stegnute u pesnice.

„Odvratna si s tim, zaista užasno, očigledno s mojom debljinom zapravo ti imaš *beef*, jer sećam se kako si prošli put, to jest prvi put zurila u mene“ imitirala je stoku na paši, „a sada si obvi sve upakovala u nešto drugo, da sebi, šta to, malo opereš savest? Ma daj, tipično.“

Mura, hm, ups, *Rižana*, tada već oba sladoleda, a i u glavi Velike Islednice iznenada samo još jebena reka. Zatrovana voda. Bolni brzaci. Da li je Duša grešila? Naravno da nije! Da li je Dunja bila u pravu? Naravno, o da! Kako je onda u pravu bila Duška? *Specifično, partikularno, u aktuelnom slučaju* ili kako bi bilo najprimerenije reći a i to samo *delimično*, jer je korito divlje skrenulo, Duša je bila u pravu *u globalu* – eh, to ružno zvuči – dakle, *u načelu*! O, da, drndala je po kamenju ili šljunku ili stenama priznanja, hahaha da, ispirala je svoju D-ušu, ali to nikako nije značilo da njena kritika nije bila povezana s istinom, ah, šta, s pravdom! Ili jeste? Da li je motivacija bila bitna? Da li je na njoj stajalo ili palo sve? Da li bi trebalo da uz kritičnost ima i dobro i smelo vaspitano, jebeno očišćeno čisto srce? Da li bi trebalo da kritiku najpre okrene prema sebi? Da zabije jebeni autogol? A kad ne bi? Šta – tražio bi je feministički Interpol?